Wat is het Pad?

20 oktober 1972
lezing 204

“Gegroet en welkom, vrienden. Zegeningen voor ieder van jullie.

In deze lezing zou ik willen spreken over wat dit pad is en wat het niet is, vooral ten behoeve van een aantal nieuwe vrienden die voor de eerste keer hun weg hierheen hebben gevonden. Maar het zal ook nuttig zijn voor mijn vrienden die al langer met dit werk bezig zijn. Mijn woorden werpen daar misschien een nieuw licht op en zullen een algemeen overzicht geven dat, met bepaalde tussenpozen, een hulp is en nieuwe inspiratie geeft.

Om te beginnen wil ik zeggen dat dit pad niet nieuw is. Het heeft net zo lang als de mensheid, in veel verschillende gedaanten bestaan. Naarmate de mensheid evolueert moeten de vormen en de wegen veranderen maar fundamenteel blijft het pad hetzelfde.

Houd je niet teveel met het verschijnsel van deze communicatievorm als zodanig bezig, vrienden. Want als jullie teveel aandacht aan dit aspect besteden, zullen jullie in verwarring raken. Het enig belangrijke voor jullie om aan het begin van een weg als deze te begrijpen is dat er werkelijkheidsniveaus zijn die jullie nog niet hebben onderzocht en ervaren en waarover jullie hoogstens kunnen theoretiseren. Maar theorie is niet hetzelfde als ervaren. Als jullie het daarbij voorlopig kunnen laten is dat veel beter dan te proberen om geforceerd tot een bepaalde conclusie te komen. Eén ding is duidelijk: deze stem is niet de uitdrukking van de bewuste geest van het instrument waardoor ik spreek. Neem verder in beschouwing dat iedere menselijke persoonlijkheid een diepte heeft waarvan hij of zij zich misschien tot nu toe niet bewust is. In deze diepte heeft iedereen de middelen om de nauwe begrenzingen van zijn of haar persoonlijkheid te overstijgen en zo toegang tot andere gebieden en tot entiteiten te verkrijgen die met een ruimer en diepgaander weten zijn

begiftigd.

Dit brengt ons tot de vraag wat dit pad is. Laten we eerst zeggen wat het niet is. Het is geen psychotherapie hoewel er kanten aan het padwerk zijn die noodgedwongen gebieden moeten bestrijken waar psychotherapie zich ook mee bezig houdt. Maar ik kan wel zeggen dat binnen het kader van het pad deze psychologische benadering, het door belemmeringen heen komen om het zo te zeggen, alleen maar bijzaak is. Werken aan verwarring, onjuiste opvattingen, onbegrip, vervreemdende afweermechanismen, negatieve emoties, verlamde gevoelens... het is allemaal van wezenlijk belang en psychotherapie probeert dit ook allemaal te doen. Maar terwijl dit het uiteindelijke doel van de psychotherapie is, begint het padwerk aan zijn belangrijkste fase als dit stadium voorbij is en deze belangrijkste fase behelst kort gezegd leren hoe het grotere bewustzijn, dat in elke menselijke ziel huist, geactiveerd kan worden.

Die tweede fase overlapt vaak de eerste fase - het overwinnen van barrières – in de zin dat het tweede aspect van het padwerk een essentiële steun is bij het doorwerken van de eerste fase. Ik kan zelfs zeggen dat het eerste deel niet werkelijk succesvol kan zijn tenzij het contact met het spirituele zelf zorgvuldig wordt onderhouden en wordt ‘gebruikt’. Wanneer en hoe dit gedaan zou kunnen worden verschilt enorm en is afhankelijk van de persoonlijkheid, de aanleg, de vooroordelen en blokkades van degene die aan dit pad begint. Hoe eerder hij de onuitputtelijke bron van kracht en inspiratie binnen in zich kan gebruiken, onderzoeken en aanboren, des te gemakkelijker en sneller hij de barrières kan aanpakken. Het is op deze manier vrij duidelijk in welk opzicht het pad van psychotherapie verschilt hoewel sommige accenten en soms zelfs de methoden hetzelfde kunnen zijn.

Dit pad is ook geen spirituele training, die er a priori op is gericht om een hoger spirituele bewustzijn te bereiken. Er zijn veel methoden en oefeningen die het spirituele zelf proberen te realiseren. Velen daarvan echter besteden, hoewel ze deugdelijke methoden gebruiken om met kracht het doel te bereiken, niet genoeg aandacht aan de gebieden van het ego die van negativiteit en destructiviteit zijn doortrokken. Succes dat op die manier wordt verkregen is altijd van korte duur en in feite een illusie hoewel sommige ervaringen heel authentiek kunnen zijn. Maar een dergelijke spirituele toestand is wankel en kan niet worden vastgehouden tenzij de hele persoonlijkheid erin is betrokken. Aangezien de mens ervoor terugschrikt om bepaalde kanten van zichzelf aan te pakken en te

aanvaarden, zoekt hij vaak zijn toevlucht in bewegingen die beloven dat spiritualiteit zonder zelfonderzoek mogelijk is.

Als je aan een spiritueel pad denkt als iets waar meditatie doel op zichzelf is en wordt beoefend om een gelukzalige, kosmische ervaring te hebben en bewustzijn te verkrijgen, dan is dit pad niets voor jou. Daarom is het juist om te zeggen dat dit pad geen psychotherapie en ook niet een spiritueel pad in de gebruikelijke zin van het woord is, en tegelijkertijd is het beide.

De verleiding om spirituele oefeningen te doen om naar geluk en vervulling te grijpen en de aanwezige negativiteit, verwarring en pijn te vermijden is groot. Maar deze instelling doet het doel teniet; die komt voort uit illusie en leidt tot meer illusie. De illusie is dat er ook maar iets in je vermeden kan worden. De illusie is ook dat je bang zou moeten zijn voor datgene wat in jou is en dat je dat zou moeten ontkennen. Hoe destructief het ook is, wat in je is kan worden getransformeerd. Alleen wanneer je vermijdt wat er in je is, wordt je illusie werkelijk schadelijk voor jezelf en voor anderen.

Het zal wanneer je de mogelijkheid overweegt om aan deze nieuwe onderneming van het padwerk deel te nemen dus nuttig zijn om de volgende drie punten in gedachten te houden. Samenvattend:

1. Het verschijnsel van deze vorm van communicatie - of je er nu belang in stelt, erin in gelooft of niet - zou van ondergeschikt belangvoor je moeten zijn. Blijf open voor de vele mogelijkheden die je nog niet begrijpt. Begrip en diepgaande verlichting zullen komen naarmate je verder in je eigen diepten afdaalt en je innerlijke rijkdom en verbondenheid met het universum ervaart.

2. Je begint niet aan een therapie. Je waagt je op een reis die je naar een nieuw gebied, je innerlijke wereld zal leiden. Echter of je nu (al of niet naar tevredenheid, met of zonder succes) therapie hebt gehad, of je in ernstige moeilijkheden verkeert en hulp nodig hebt om je leven op een bevredigende manier te leven, het zal een hele tijd noodzakelijk zijn om vooral aandacht aan die gebieden in jezelf te schenken die negatief, destructief en niet waarachtig zijn. Misschien doe je dat niet graag maar als je werkelijk je echte zelf, de kern van je wezen wilt vinden waar alle goeds vandaan komt, *is dit noodzakelijk*. Hoe lang? zul je misschien vragen. De tijd hangt af van je geestesgesteldheid, hoe je met je gevoel

omgaat, hoe je leven er aan de buitenkant uit ziet. Wanneer je innerlijke negativiteit is overwonnen, zal dit in je leven zichtbaar worden en zal er geen enkele twijfel over bestaan. Het pad zal je aandacht op een organische manier op andere punten richten. Het doel van dit pad is niet om je van een gevoelsziekte of een psychische aandoening te genezen, ook al is het hiervoor erg geschikt. En het zal zeker gebeuren, als je je werk doet. Maar dáárvoor moet je dit pad niet opgaan.

3. Begeef je niet op dit pad als je ervan verwacht dat het je verdriet en je pijn zal doen vergeten en die kanten van je persoonlijkheid zal helpen verdoezelen die je het minst mag of waaraan je ronduit een hekel hebt. Die afkeer hoeft niet 'neurotisch' te zijn. Misschien heb je wel groot gelijk als je er een hekel aan hebt. Maar je hebt geen gelijk wanneer je gelooft dat je daardoor hopeloos slecht bent. Het pad moet je dus leren om alles wat in je is onder ogen te zien want alleen wanneer je dat doet, kun je echt van jezelf houden, alleen dan kun je je wezen, je goddelijke zelf vinden. Maar als je je wezen wil proberen te vinden en onder het mom van spiritualiteit weigert om alles in je onder ogen te zien, is dit niet het pad voor je.

Door het voorgaande heb je misschien al een indruk gekregen van wat dit pad is. Maar laten we er nu dieper op ingaan zodat je een beter beeld krijgt. Elk mens voelt een verlangen dat dieper gaat dan de verlangens naar emotionele en creatieve vervulling hoewel deze natuurlijk deel van het diepere en wezenlijkere verlangen uitmaken. Als we zouden proberen om de betekenis van dit verlangen kort en bondig onder woorden te brengen, zou de meest nauwkeurige 'vertaling' misschien zijn: *een gevoel of een besef dat er een andere, meer vervulling brengende staat van bewustzijn en ruimere mogelijkheden om het leven te ervaren moeten bestaan.*

Als je aan dit verlangen bewust woorden geeft, raak je misschien in verwarring en in tegenspraak verstrikt. Verwarringen en schijnbare tegenspraak komen voort uit het dualistische bewustzijn waarin de mensheid nu verkeert. Het dualisme is altijd aanwezig. Het is voor de mens altijd of/of, goed of slecht, juist of fout, zwart of wit. Deze zienswijze is op zijn best een halve waarheid. Wat je zo ziet zijn slechts fragmenten van de waarheid; waarheid kan nooit op deze manier worden gevonden. Waarheid omvat altijd meer dan deze dualistische kijk op de werkelijkheid kan bevatten.

Deze vorm van verwarring kan zijn: ‘Verlang ik naar iets irreëels? Zou het misschien realistischer, meer volwassen zijn om dat verlangen op te geven en te accepteren dat het leven alleen maar deze vlakke, trieste, grauwe plek is? Horen we niet telkens opnieuw dat aanvaarding noodzakelijk is om vrede met onszelf en het leven te hebben? Daarom kan ik dit verlangen beter loslaten.’

Je kunt er alleen achter komen dat je in verwarring bent wanneer je boven het dualisme dat impliciet in dit dilemma aanwezig is, uitstijgt. Het is waar dat je je huidige toestand moet accepteren. Het is waar dat het leven zoals het zich manifesteert niet volmaakt kan zijn. Wat je werkelijk ongelukkig maakt, is niet dit feit maar je *eis* dat het leven volmaakt moet zijn en dat het je in zijn volmaaktheid moet worden aangereikt. Als je diep genoeg gaat, zul je onvermijdelijk ontdekken dat er een gedeelte in je is waarin je pijn en frustratie ontkent, waarin je boos en haatdragend bent omdat er geen liefhebbende autoriteit is die deze ongewenste ervaringen voor je verwijdert. Daarom is het waar dat je verlangen naar een dergelijke *utopische* gelukstoestand niet realistisch is en moet worden opgegeven.

Maar betekent dit werkelijk dat het verlangen *op zichzelf* van onvolwassen, hebberige, neurotische neigingen afkomstig is? Nee, vrienden, dat is niet zo. Er is een innerlijke stem die je vertelt dat er veel en veel meer in je leven en jezelf is dan je op dit moment kunt ervaren. Hoe kunnen we helderheid verkrijgen over wat reëel en wat irreëel aan je diepste verlangen is?

Het is irreëel wanneer je naar liefde en vervulling, volmaaktheid en geluk, plezier en creatieve ontplooiing verlangt zonder *de prijs van de meest strikte zelfconfrontatie te willen betalen.* Het is irreëel wanneer je de *verantwoordelijkheid* voor de situatie van nu evenals voor de situatie waarnaar je verlangt, niet aanvaardt. Als je bijvoorbeeld vanwege je onvervulde leven medelijden met jezelf hebt, als je hoe dan ook anderen, je ouders, je vrienden, je collega's, het leven als zodanig de schuld van je huidige situatie geeft – om het even hoe verkeerd anderen misschien bezig zijn - dan neem je de verantwoordelijkheid niet op je. Als dit zo is, wil je op de een of andere manier ook de nieuwe en betere situatie als beloning krijgen. Je kunt proberen om een goede, kleine, gehoorzame volgeling van een machtige autoriteit te zijn om op die manier beloond te worden. Aangezien, wat je ook doet, de beloning in werkelijkheid nooit van buitenaf kan komen, moet je je wel teleurgesteld, kwaad en bedrogen

voelen terwijl je steeds weer je toevlucht neemt tot je oude destructieve patronen die in werkelijkheid verantwoordelijk zijn voor de situatie die het onvervulde verlangen schept.

Het verlangen is reëel wanneer je van de veronderstelling uitgaat dat de sleutel in jezelf moet liggen, wanneer je de patronen in jezelf wilt vinden die je ervan weerhouden om het leven als vervullend en zinvol te ervaren, wanneer je het verlangen als een boodschap van de kern van je wezen opvat dat je op een pad stuurt dat je helpt om je ware zelf te vinden.

De verwarring begint wanneer je het verlangen dat je voelt onbewust in termen van de hebberige, vasthoudende en eisende persoonlijkheid vertaalt. Het verlangen komt dan in de kanalen van niet te verwezenlijken magische fantasieën terecht. Vervulling lijkt dan iets dat je wordt gegeven in plaats van dat je die verwerft door de moed en eerlijkheid om naar jezelf te kijken zoals je nu bent, zelfs op die gebieden die je liever zou vermijden. Als een situatie in je leven pijnlijk is en je jezelf tegen de ervaring van die pijn met woede, klachten en andere weerstanden verdedigt, ben je niet oprecht over je werkelijke situatie. Maar als je het gewoon toelaat en de pijn toelaat zonder er spelletjes mee te spelen (zoals 'het zal me vernietigen', 'het zal altijd zo blijven' - al die manipulaties van je verstand om te 'bewijzen' dat je geen pijn hoeft te lijden), zal deze ervaring krachtige creatieve energie losmaken die in toenemende mate in je leven werkzaam zal zijn en de kanalen naar je spirituele Zelf zal openen. Het voelen van de pijn zal ook een dieper en juister begrip doen ontstaan voor allerlei verbanden. Je zult bijvoorbeeld zien hoe je juist deze pijn hebt aangetrokken. Zulke inzichten komen misschien niet direct; hoe meer je ze afdwingt des te meer ze je ontschieten tenzij je ophoudt met vechten en weerstand bieden.

Geef het verlangen zélf niet op. Neem het serieus. Koester het juist en leer het te begrijpen zodat je de boodschap ervan opvolgt en de innerlijke weg naar je kern inslaat, *door dat deel heen dat je wilt vermijden maar wat de echte boosdoener is, wat alleen verantwoordelijk is voor je toestand van niet volledig vervuld en vreugdevol zijn.*

Geef het verlangen niet op, het gevoel dat je leven veel meer zou kunnen betekenen, dat er een toestand is waarin je kunt leven zonder pijnlijk kwellende verwarring, waarin je leeft vanuit een niveau van innerlijke veerkracht, tevredenheid en veiligheid, waar je diepe gevoelens van vreugde kunt ervaren en kunt uiten, waar je in staat bent het leven

tegemoet te treden zoals het is, zonder angst (omdat je niet langer bang voor jezelf bent), en waar het leven - inclusief de problemen - een vreugdevolle uitdaging wordt.

Als je innerlijke problemen oplossen, betekent dit niet dat plotseling ook alle uiterlijke problemen verdwijnen. Ze zullen zeker minder worden, maar alleen in de mate waarin je er niet meer bang voor bent. Dan ontstaat er een situatie waarin uiterlijke problemen een uitdaging worden, iets dat je leven kruidt en de erop volgende rust des te zoeter maakt. Het werken aan deze problemen zal je een gevoel van eigen kracht geven, van vindingrijkheid en creativiteit. Het spirituele zelf doorstroomt je lichaam, je gedachten en je manier van kijken, zodat je beslissingen vanuit het centrum van je wezen zullen komen. Op die manier worden uiterlijke problemen het zout van je leven en bijna prettig. De problematische perioden zullen steeds minder voorkomen en de perioden van kalm, blij en creatief leven steeds vaker.

De verdrietigste kant aan dit verlangen is dat je diep in jezelf weet dat je eigen lichaam en ziel op dit ogenblik niet eens in staat zijn om intens genot te accepteren en te verdragen. Genot is zowel spiritueel als fysiek, zowel emotioneel als mentaal en bestaat op alle niveaus. Spiritueel genot dat van de gewone niveaus van dagelijks functioneren is afgesneden, is een illusie. Echte spirituele verrukking omvat je helemaal en je moet leren om die staat van verrukking te verdragen. Dat kan alleen als je alles leert verdragen wat er nu in je psyche is opgesloten: pijn, wreedheid, kwaadaardigheid, lijden, schuld, angst - het moet allemaal overstegen worden. Alleen dán kun je in een toestand van verrukking leven. Het verlangen is de boodschap om een weg op te gaan die je de mogelijkheid en de hulp verschaft om dat te doen.

De toestand die ik hierboven heb beschreven, hoeft niet te worden opgegeven omdat het een wensdroom zou zijn. Je kunt je die eigen maken door de belemmeringen om het te ervaren niet uit de weg te gaan. Deze toestand bestaat al als een sluimerende mogelijkheid in jezelf. Anderen kunnen je die niet geven en je kunt het ook niet ‘verwerven’ door leren of inspanning. Hij ontvouwt zich organisch, als een bijproduct, wanneer je door de donkere plekken in jezelf heengaat.

Vergis je niet, dit is geen gemakkelijk pad. Maar het moeilijke is niet een realiteit, een gegevenheid, een onveranderlijke toestand. De moeilijkheid bestaat alleen in de mate waarin je er belang bij hebt om kanten in jezelf

te vermijden. In de mate waarin je je ertoe hebt verbonden om eerlijk tegenover jezelf te zijn en elk deel van jezelf onder ogen te zien, in die mate verdwijnt het probleem. Wat eerst een probleem was, wordt nu een uitdaging, een opwindende reis en een proces dat het leven zo écht veilig en bevredigend maakt dat je het voor niets zou willen opgeven. Met andere woorden, de moeilijkheid bestaat alleen maar door een verkeerd geloof namelijk dat het onder ogen zien van een gebied van jezelf een veroordeling van het hele zelf zou kunnen inhouden en dat is onverdraaglijk en onaanvaardbaar. Bijvoorbeeld als het waar is dat je een bepaalde negatieve houding hebt, ben je helemáál slecht. Zo'n geloof maakt een confrontatie met jezelf moeilijk, zo niet onmogelijk. Daarom is het noodzakelijk om de vooronderstellingen achter een sterke weerstand of de weerzin tegen het betreden van de donkere gebieden van jezelf zorgvuldig te onderzoeken.

Het pad eist datgene van de mens wat de meeste mensen het minst bereid zijn te geven: waarachtigheid tegenover jezelf, laten zien wat er nu is, verwijdering van je maskers en pretenties, je naakte kwetsbaarheid ervaren. Dit is weer een schijnbare tegenstrijdigheid. Het is een grote opgave en toch is het de enige echte weg die naar werkelijke vrede en heelheid leidt. En wanneer je eenmaal bent gestopt met in pretentie en verhulling te investeren, is het niet langer een grote opgave maar een organisch en natuurlijk proces.

Daarom is het pad tegelijkertijd het moeilijkste en het gemakkelijkste. De moeilijkheidsgraad kan worden afgemeten aan de mate waarin je eerlijk tegenover jezelf bent. Als je waarachtig wilt zijn zal het pad niet te moeilijk blijken noch zal het eruit zien als zou het 'te veel met de negatieve aspecten van jezelf en het leven bezig zijn'. Want het negatieve is in essentie het positieve. Energie en bewustzijn zijn niet óf positief óf negatief. De energie en bewustzijnsdelen in jezelf die negatief zijn geworden moeten worden teruggebracht tot hun oorspronkelijke 'positieve' staat. Dat kan niet als je niet de volledige verantwoordelijkheid voor je negativiteit op je neemt. De tegenzin om eerlijk tegenover jezelf te zijn geldt ook voor de 'eerlijkste' mensen. Iemand kan bekend staan om zijn waarachtigheid en integriteit op één niveau. Toch zijn er diepere lagen waar dat helemaal niet zo is. Dit pad leidt naar deze tot nu toe verborgen lagen die subtieler en moeilijker grijpbaar maar zeker aanwijsbaar zijn.

Hoe kun je peilen of op een dieper niveau deze onwaarachtigheid bestaat? Heel eenvoudig. Er is een onfeilbare sleutel die je als je ervoor

kiest om hem te gebruiken foutloze antwoorden zal geven. De sleutel is: hoe voel je over jezelf en je leven? Hoe zinvol, vervuld en rijk is je leven? Voel je je veilig bij anderen? Voel je je in aanwezigheid van anderen of althans van een paar mensen die een zelfde doel als jij hebben thuis bij jezelf, je intiemste zelf? Hoeveel vreugde kun je voelen, geven en ontvangen? Word je gekweld door wrok, angst en spanningen, door eenzaamheid en een gevoel van isolement? Moet je het altijd druk hebben om je angst minder te voelen? Het feit dat je je niet van je angst bewust bent, bewijst beslist niet dat je niet bang bent. Veel mensen beginnen op het pad zonder zich van hun angst bewust te zijn maar ze voelen zich dood, verdoofd, lusteloos en verlamd. Dit kan een teken zijn dat de angst valselijk was 'overwonnen' door een verdovingsproces. Je kunt op het pad de stap van eerst je angst voelen en dan wat de angst op haar beurt verbergt, niet overslaan. Alleen zo kun je werkelijk weer tot leven komen.

Uitbundigheid, enthousiasme en vreugde, de unieke mengeling van opwinding en innerlijke rust die een teken van spirituele gezondheid zijn, zijn het gevolg van een innerlijke waarachtigheid. Wanneer die ontbreken is er ook geen waarachtigheid. Zo eenvoudig is het, vrienden.

Als je van dit pad verwacht dat je voorbij kunt gaan aan het voelen van je angst en je pijn, het erkennen van je oneerlijkheid en bedrog, je rancunes die je niet wilt toegeven, je spelletjes en je subtiele pretenties, dan kun je beter niet met dit pad beginnen. Maar als je bereid bent om naar je zelf op weg te gaan en alles wat er in je is aan het licht te brengen, als je de moed en de nederigheid hebt om (zelfs in je eigen ogen) je niet anders voor te doen dan je bent, dan heb je alle recht om van dit pad te verwachten dat het je zal helpen een vervuld leven te verwerkelijken en op elke denkbare manier je verlangen te vervullen. Dit is dan een realistische hoop. Je zult in toenemende mate zien dat het zo is.

Stapje voor stapje zul je vanuit je diepste kern gaan functioneren, wat een heel andere ervaring is dan het functioneren vanuit je buitenkant, waaraan je nu zo gewend bent dat je je zelfs niet kunt voorstellen hoe het anders zou kunnen. Nu ben je voortdurend afhankelijk van wat er om je heen gebeurt. Je bent afhankelijk van waardering en goedkeuring van anderen, van liefde krijgen, van uiterlijk succes. Je innerlijke streven is er bewust of onbewust op gericht om ervoor te zorgen dat je dit allemaal zult krijgen zodat je rust hebt en vervulling vindt.

Wanneer je vanuit je centrum functioneert, ontspringen je veiligheid en blijdschap uit een diepe innerlijke bron. Dit betekent echter absoluut niet dat je nu tot een leven zonder goedkeuring, waardering, liefde en succes bent veroordeeld. Dat is nog zo'n dualistische misvatting: óf ik verwezenlijk mijn ware zelf en moet alle liefde en waardering van anderen verbeuren en moet dan eenzaam zijn, óf ik ben ontrouw aan mijn innerlijke zelf omdat ik zo'n eenzaam leven niet eens kan overwegen. In werkelijkheid trek je door vanuit je bevrijde centrum, je meest innerlijke zelf te functioneren alle overvloed van het leven naar je toe maar je bent er niet afhankelijk van. Het verrijkt je, het is de vervulling van een legitieme behoefte maar het is niet het wezen van je leven. Die levenssubstantie is binnen in je.

Voor een gezond leven heeft elk mens uitwisseling van gedachten en gevoelens, intimiteit, communicatie, delen, wederzijdse liefde en plezier, geven en ontvangen, warmte en openheid nodig. Ook heeft iedereen, in zekere mate, erkenning nodig. Maar het maakt een enorm verschil of je deze erkenning op een gezonde manier wilt hebben of dat je a*fhankelijk* van erkenning van anderen bent en daar nooit buiten kunt. In dat laatste geval begint het zelf haar integriteit op tragische manieren tegen een veel te hoge prijs op te offeren. Dan verraad je je ware zelf en doet het zoeken naar erkenning zichzelf teniet. Het pad is het zoeken naar deze kern, deze diepe spirituele werkelijkheid. Niet een of andere mystieke, denkbeeldige, godsdienstige vlucht. Integendeel. Het is heel pragmatisch omdat het werkelijke spirituele leven nooit tegenovergesteld is aan het praktische aardse leven. Er moet een harmonie zijn tussen de twee aspecten van het geheel. De opvatting dat je het dagelijks leven op moet geven is geen echte spiritualiteit. In de meeste gevallen is het alleen maar een vlucht. Voor veel mensen is het gemakkelijker iets op te offeren en zichzelf te straffen dan om hun donkere gebieden onder ogen te zien en eraan te werken. Voor het schuldgevoel hierover doet men voortdurend boete door zichzelf van alles te ontzeggen in de veronderstelling dat dat allemaal naar de hemel leidt. Dit schuldgevoel kan evenwel niet worden uitgewist tenzij je je rechtstreeks met de donkere gebieden bezighoudt. Dan zijn offers en ontberingen niet alleen onnodig maar zelfs in tegenspraak met werkelijke spirituele ontplooiing. In het universum is een overvloed van vreugdes, genot en gelukzaligheid. Het is de bedoeling dat de mens dit alles ervaart in plaats van het te verloochenen. Geen loochening kan de schuld voor het uit de weg gaan van de zuivering van je ziel uitwissen.

Ik wil nog een ander facet van de innerlijke hindernissen noemen die

moeten worden aangepakt zodat ze kunnen worden overstegen. Om te beginnen is het noodzakelijk om in te zien dat alle gedachten en gevoelens krachtige energiedragers zijn, waarbij het er niet toe doet of de gedachten waar en wijs of onjuist en beperkt zijn of de gevoelens boos of liefdevol, angstig of kalm zijn. De creatieve energie van gedachten en gevoelens moet iets voortbrengen dat in overeenstemming met hun natuur is. Gedachten en meningen creëren gevoelens, en samen creëren ze houdingen, gedrag en een uitstraling die op hun beurt de levensomstandigheden creëren. Deze volgordes moeten met elkaar in verband worden gebracht, worden begrepen en volledig worden erkend. Dit is een essentieel facet van het padwerk.

Je angst voor je negatieve gevoelens is ongerechtvaardigd. De gevoelens zijn op zichzelf niet angstaanjagend of ondraaglijk. Je geloof en je houding ertegenover kunnen ze wél zo maken. Zij die het pad volgen bevestigen voortdurend dat de diepste pijn een weer tot leven brengende ervaring is. Het maakt verkrampte energie en verlamde creativiteit vrij en stelt je in staat om in de mate waarin je bereid bent pijn te voelen ook plezier te voelen.

Hetzelfde geldt voor angst. Angst ervaren is op zichzelf niet vernietigend. Het wordt op het moment dat je het ervaart een tunnel waar je doorheen gaat terwijl je meerijdt op het gevoel van angst tot het je naar een diepere laag van de werkelijkheid draagt. De angst is een ontkenning van andere gevoelens. Wanneer het oorspronkelijke gevoel wordt geaccepteerd en ervaren, wordt de knoop ontward. Daarom is het gevoel op zichzelf nooit onverdraaglijk: je houding ertegenover echter kan het dat maken.

De angst voor je gevoelens maakt dat je ze afsnijdt en op die manier snijd je jezelf van het leven af. Je geestelijke centrum kan zich niet ontwikkelen en kenbaar maken en zich met je ego verenigen tenzij je leert om al je gevoelens ten volle te aanvaarden, tenzij je door ze gedragen kunt worden, tenzij je verantwoordelijkheid voor ze leert nemen. Als je anderen ervoor verantwoordelijk stelt, raak je in de knoei omdat je ze of ontkent of op een negatieve manier op anderen afreageert. Geen van deze twee alternatieven is wenselijk of lost ook maar iets op.

Je spirituele zelf kan niet bevrijd worden als je niet al je gevoelens leert voelen, als je niet elk deel van je wezen leert accepteren, hoe destructief het op dit moment ook is. Hoe negatief, hoe gemeen, hoe ijdel, hoe egoïstisch je bepaalde trekken van jezelf ook mag vinden (in tegenstel-

ling tot andere, meer ontwikkelde aspecten van je persoonlijkheid), het is absoluut noodzakelijk om elk aspect van je wezen te accepteren en er mee bezig te houden. Geen enkel aspect moet buiten beschouwing worden gelaten, worden weggestopt en worden bedekt, in de hoop dat het er dan niet meer toe doet en op de een of andere manier vanzelf weggaat. Het doet er wél toe, vrienden. Niets dat in je leeft, is zonder invloed. Hoe verborgen ook, het schept levenssituaties die je zult betreuren. Dit is een van de redenen om kanten van je die negativiteit veroorzaken te accepteren. Een andere reden is dat hoe destructief, wreed of slecht het misschien ook is, elk energieaspect en bewustzijnsaspect oorspronkelijk, in essentie mooi en positief is. De vervormingen moeten opnieuw in hun oorspronkelijke essentie worden omgezet. Energie en bewustzijn kunnen weer op een positieve manier creatief worden, maar alleen wanneer je er met positieve intentie mee aan het werk gaat. Als je dit niet doet, dan kun je niet in contact met je scheppende kern komen.

Dit is het wezen van het pad. Het pad is alleen daarom moeilijk omdat de mens in zijn ijdelheid een verkeerde opvatting heeft over hoe hij nu al zou moeten zijn. Dat is het enige probleem: de illusie over hoe je bent en hoe je zou moeten zijn, en de illusie dat je bepaalde problemen en houdingen niet zou kunnen en zou mogen hebben. Tenzij je deze illusies opgeeft en een inventaris opmaakt van alles wat erin je aanwezig is, moet je van je eigen wezen vervreemd blijven. Dat wezen vernieuwt zichzelf voortdurend en verzoent steeds ogenschijnlijk onverenigbare tegenstellingen. Dat wezen voorziet je van alles wat je ooit nodig zou kunnen hebben om je leven te leiden en de taak te vervullen waarvoor je geboren bent. Het is je goddelijke zelf. Je bent een uitdrukking van alles wat bestaat, het al-bewustzijn. Als je daarmee niet verbonden blijft omdat je te bang bent om dat beetje ijdelheid op te geven, kan je verlangen nooit, maar dan ook nooit worden vervuld. Wat je ook wordt beloofd, er is geen wondermiddel dat je kan geven wat je nodig hebt en verlangt, zonder deze weg naar en door je duisternis. Er zijn geen oefeningen die je kunnen helpen om je verlangen te vervullen, hoe lang je ook mediteert en je concentreert.

Zulke oefeningen kunnen alleen nuttige hulpmiddelen zijn die je naast of samen met het zelfonderzoek dat de mens tot elke prijs wil vermijden dient te gebruiken. Tenzij je het ‘nu’ in al zijn naaktheid accepteert, met alle lelijkheid die eraan mag kleven alsook je al aanwezige schoonheid, kun je niet ontdekken dat schoonheid je essentie is.

Dat is het pad, vrienden. Heel, heel weinig mensen op deze aarde zijn bereid om aan dit pad te beginnen. Nog minder volbrengen het tot het einde. De meeste mensen hopen dat ze een andere weg kunnen vinden om tot vervulling te komen, een die om hun donkere plekken heen zal gaan. Ze willen niet weten dat het deze donkere plekken zijn die hen ongelukkig maken.

Sommigen beginnen eraan maar wanneer ze deze donkere plekken naderen, deinzen ze met afschuw voor zichzelf terug en richten al hun destructieve energie naar buiten, tegen degenen die hen helpen om hun weg te vinden. Ze willen voor zichzelf geen risico's nemen, niet het risico van het vinden van de weg door hun eigen duisternis. Maar wie de moed heeft om de weg tot het einde toe te gaan, onversaagd en geduldig, welk een luister wacht hem in zijn diepste kern!

Degenen die ervoor terugschrikken worden meestal belemmerd door de illusie dat als ze niet zo perfect zijn als ze zich inbeelden, ze hopeloos slecht zijn. Deze illusie moet je uitdagen, aandacht geven, er mee werken en onderzoeken. Als je dat doet zul je een belangrijk struikelblok uit de weg ruimen. Maak ruimte voor de mogelijkheid dat dit niet de enige alternatieven zijn. Sta open voor de mogelijkheid om van binnenuit een manier te vinden om volledig eerlijk te zijn en het ergste onder ogen te zien *zonder het geloof in jezelf te verliezen*. Dan zal het wonder gebeuren (wat een wonder lijkt maar in feite heel logisch is) dat, juist omdat je het ergste onder ogen hebt gezien en erkend, je je werkelijke waarde vindt.

leder die aan het pad begint moet hierop zijn voorbereid. Je bent niet zo volmaakt als je wilt zijn; hoezeer je ook met de mond mag belijden dat je je menselijke beperkingen accepteert, toch hecht je er groot belang aan om perfect te lijken. Dit belang moet nader worden onderzocht. Zie dan de angst voor het ervaren van sommige gevoelens onder ogen (waardoor je jezelf je levenssappen ontzegt). Nogmaals, misschien geloof je stilzwijgend dat je het niet overleeft als je sommige diepere gevoelens ervaart. Daag ook deze angst uit. Als je bereid bent jezelf te ontdekken, ben je een weg van een oneindige schoonheid ingeslagen hoewel niet in die zin dat het allemaal zo gemakkelijk is. Maar de tijdelijke pijn en strijd zullen je meest waardevolle poorten naar het licht en een vol leven blijken te zijn.

Het pad is magnifiek wanneer je deze beginfasen achter je hebt gelaten waarin je vecht met je waanideeën die twee onaanvaardbare alternatieven

creëren. Wanneer het pad zich van binnenuit voor je opent, begin je misschien voor het eerst in je leven je eigen bestaansmogelijkheden te ervaren, je eigen goddelijkheid, je vermogen om plezier en veiligheid te ervaren, jezelf en anderen te begrijpen en samen met ze in plaats van bang voor ze te zijn.

Het aanvankelijke besluit om zo'n pad te volgen dient op een realistische manier te worden genomen wil het werkzaam zijn. Ben je bereid om je illusies over jezelf op te geven en ook je verwachtingen van wat anderen voor je moeten doen omdat je deze zelfmisleiding niet op wilt geven? Ben je bereid om deze valse angsten met betrekking tot wat je gevoelsmatig wel of niet zou moeten, wel of niet zou kunnen ervaren los te laten? Als je jezelf belooft om alles wat je nu bent volledig te accepteren en doorgaat om jezelf te leren kennen waar je jezelf nog niet kent, zul je ontdekken dat dit de meest opwindende, betekenisvolle en zinvolle onderneming en reis naar je eigen diepten is. Je zult alle hulp krijgen die je nodig hebt want niemand kan deze reis alleen ondernemen.

Wanneer je spirituele Zelf zich gaat manifesteren, vindt er een integratie met je egobewustzijn plaats en word je er als het ware steeds meer door 'geleefd'. Je manier van leven wordt spontaan, ontspannen en stromend.

Zijn er vragen?"

VRAAG: In welk opzicht verschilt dit pad van het pad in vroeger tijden en bij vroegere beschavingen?

"De ontwikkeling van de mensheid in vroeger tijden maakte een andere benadering met betrekking tot bepaalde kanten van de persoonlijkheid van de mens noodzakelijk. Iemand in de middeleeuwen bijvoorbeeld was geneigd om zijn wrede impulsen uit te leven. Hij was niet in staat om zichzelf in voldoende mate van hen te onderscheiden zodat hij kon vaststellen wat ze waren, toegeven dat hij ze had, verantwoordelijkheid voor ze aanvaarden zonder ze de vrije loop te laten en helemaal door ze ingepakt te worden. Daarom had de mens als het ware een strikte autoriteit van buiten nodig om zijn lagere aard in toom te houden. Pas toen de persoonlijkheid in staat raakte om zichzelf te beheersen, kon hij deze stap in zijn ontwikkeling zetten. De overmatige controle moet nu worden losgelaten.
Een ander aspect bestaat daaruit dat de gemiddelde mens vroeger te ver van zijn kern was verwijderd om het geestelijke leven binnen in zichzelf

te zoeken. Het moest naar buiten worden geprojecteerd. Zijn onvermogen om verantwoordelijkheid voor zichzelf te nemen schiep toen een duivel buiten hem die hem zou bezitten en een God buiten hem die hem zou helpen.

Tegenwoordig is dat allemaal anders. Tegenwoordig is bijvoorbeeld de grootste hindernis van de mens zijn egoïstische trots. Hij heeft met de krachten van zijn ego veel bereikt. Het was nodig dat hij deze krachten ontwikkelde om niet langer een onverantwoordelijk, hulpeloos kind te zijn. Maar hij moet nu zijn krachten van binnenuit, vanuit zijn geestelijke kern vrij maken en ze niet aan zijn ego toeschrijven. De trots van het ego maakt dit moeilijk. Wat zullen de anderen zeggen? Zullen ze denken dat hij naïef, dom, onwetenschappelijk is? Vandaag de dag is het de opdracht van de mens om deze trots en deze afhankelijkheid van de mening van anderen te overwinnen. Hoe vaak verraadt een mens zijn geestelijke waarheid niet omdat hij hoogdravend uitspreekt wat intelligent heet te zijn en het zelfs nooit aandurft om zich door zijn goddelijke zelf te laten inspireren! Dit zijn de criteria voor het pad nu.

Elk stadium in de ontwikkeling van geestelijk bewustzijn maakt een andere benadering van het padwerk noodzakelijk. Maar het doel is en blijft altijd hetzelfde.

Er is een uitzondering. In elk tijdperk was er altijd een kleine minderheid met een ontwikkeling die veel verder reikte dan het gezichtsveld van de gemiddelde mens. Voor hen was het pad altijd hetzelfde. Deze weinigen vormden geheime genootschappen. Het waren onbekende en geenszins algemeen verbreide bewegingen. Zulke groepen zoals die van jullie kunnen daarom ook geen algemeen verbreide bewegingen zijn omdat zelfs tegenwoordig zoals ik al zei er heel weinig mensen in staat of bereid zijn om zo'n pad te volgen. Maar er zijn er tegenwoordig zeker veel meer die dat kunnen dan vroeger. Velen zouden het kunnen maar weinigen zullen het doen.

Ik trek me nu terug van het medium waardoor ik mij mag manifesteren. Een grote spirituele kracht beschermt deze groep. Dit lijkt misschien voor sommigen van jullie onbegrijpelijk of 'primitief' maar toch is het zo, vrienden. Buiten de wereld die voor jullie tastbaar en zichtbaar is, is er een wereld, een hele wereld, zijn er een heleboel werelden. Alleen wanneer jullie jezelf gaan verkennen en tot in je kern afdalen, zullen jullie in contact met die wereld komen en zal deze zich in zijn volle

werkelijkheid en volle luister openbaren. Deze wereld bestaat in je en om je heen en zal je in de mate waarin je er naar uitreikt met zijn oneindige wijsheid inspireren.

Wees allen gezegend, zowel degenen die het besluit nemen om dit pad te volgen als zij die deze stap niet willen zetten en zich tot iets anders voelen aangetrokken. Wees in vrede."

* * *

(Naschrift bij de oorspronkelijke lezing)
Ter informatie van degenen die de lezingen lezen maar er niet bij aanwezig zijn: in deze bijzondere bijeenkomst die voor iedereen toegankelijk was, zagen we na de lezing af van het uiten van gevoelens wat we gewoonlijk doen en van het richten van hulp tot degenen die in het midden van de groep gaan staan, omdat de heftige ervaringen van zulke momenten voor mensen die niet aan het werk gewend zijn onplezierig zouden kunnen zijn. Ondanks het grote aantal mensen was het gesprek dat toen volgde heel direct en intiem van karakter. De nieuwe mensen die geïnteresseerd in het pad waren, stelden vragen over het werk en zij die er al mee bezig zijn, gaven ieder op hun eigen manier en overeenkomstig hun eigen ervaringen antwoord. Dit bleek heel instructief en stimulerend te zijn en schiep een warme band van begrip tussen de mensen die zich al met dit werk hebben verbonden en degenen die gekomen waren om er meer over te horen.

Deze lezing werd gegeven via Eva Pierrakos in 1972.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.) onder de titel: 'What is the Path'.
Vertaling door Anna Bol in 1980; herzien in 1986 t.b.v. Padboek 1 onder redactie van Philip Renard. Aanvulling door Paul Avis in 2008.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2010